

AQUILA

magazin

LELKISÉG FILOZÓFIA MINDENNAPJAINK KERTÉSZET HUMOR

2020/december

Karácsonyi idők...

Bent feküdtem a
Szent Imre kórházban
6 nap tapasztalat megosztása

Vers:
A karácsonyi ajtó

elidegenedés

Humor

2020. DECEMBER IX. évfolyam 12. szám

Az AQP jogerősen bejegyzett párt.

Az AQUILA Párt (AQP) magazinja

1222 Bp., Zakariás J. u. 3.
tel. 36 20 / 327 47 93

www.aquilapart.hu
aquilapart@aqp.hu

A legfontosabb földi érték az ember!

Ön ismét az AQUILA Párt magazinját olvashatja – immár a 9. évfolyam 12. számát. Ebben folytatjuk az AQUILA Párt (AQP) megismertetését. Az összes eddigi szám megtalálható a www.aquilapart.hu, www.aqp.hu honlap *Magazin* fülénél. Kérjük, kísérje figyelemmel a honlapunkat, ahol a teljes pártprogram is elolvasható. Fogadja szeretettel, amit Önnek írtunk, hátha meg tudjuk értetni a célunkat, amiért megalakultunk. Támogatásukat reméljük.
Vargáné Pável Márta / AQP elnöke

2

Tartalomjegyzék

Kérés.....	2
BENT FEKÜDTEM A SZENT IMRE KÓRHÁZBAN.....	3
KARÁCSONYI IDŐK.....	6
ELIDEGENEDÉS.....	7
LELKISÉG.....	8
KERTÉSZET.....	9
AQUILA HUMOR	10
Hirdetményünk, felhívásunk.....	10

Pável Márta

Kérés

Szeretném felhívni Olvasóink szíves figyelmét, hogy az alábbi felületeinket rendszeresen olvashatják írásinkat. Köszönjük.

<http://www.sasmarta.eoldal.hu>

<http://www.UFO-SAS.eoldal.hu>

<http://www.isten-az-egyetlen-remenyunk.eoldal.hu>

<https://tullepes.blogspot.com>

<https://sasgondolat.blogspot.com>

Ezekon a felületeken vegyes témájú cikkeket közlünk és így próbáljuk az emberek lelki színvonalát emelni.

BÉKÉS, BOLDOG, CSALÁDI KÖRBEN ELTÖLTÖTT, SZÍVET MELENGETŐ KARÁCSONYT KÍVÁNUNK! JÉZUS HOZZON FÉNYT AZ ÉLETÜNKBE! SZERETETTEL, MI, AZ ISTEN SASAI

3

Pável Márta

BENT FEKÜDTEM A SZENT IMRE KÓRHÁZBAN

6 nap tapasztalat megosztása

Nem gyűlölködök, nem rágalmazok, csak az igazat írom le, hogy ez a Kormány/Orbán miniszterelnök úr – akit nagyon tisztetek – lássa, mi a magyar kórházi valóság, és ne mondhassa, hogy az egészségügyet uralják. Uraljuk a helyzetet az egészségügyben? Sajnos nem! 6 napot töltöttem a Szent

Imre/Tétényi úti/ kórházban, mint egy szemtanú beszámolok az anomáliákról.

S itt nem arról van szó, hogy én bántani akarom az Orbán-kormányt, hiszen erősen jobboldali vagyok. Tisztelem és nem is akarnám, hogy leváltsák, én ezzel segíteni akarok, a kiküldött kérdőívek helyett is a nép hangja vagyok. Nem hiszem el, hogy csak magánkórházakat akarnak, szabadon mondom el, mit tapasztaltam!

Viszont, azt gondolom, hogy valószínűleg megvezették a Kormányt azzal, hogy minden rendben van, vagy talán Ő is azt akarja elhinni, amit mondanak neki, de biztosíthatom róla – és nem csak egy kórház tapasztalata alapján – szinte semmi sincs rendben az egészségügyben! Elmondhatom, messze nem uralják a helyzetet, sok kórházból sok embert ismerek, sok más kórházból kijött ember nagyon hasonlókat tapasztalt. Nem beszélve a körzeti és a szakorvosok helyzetéről, az is rettenetes. Mégis általános vélemény, hogy a Tétényi az egyik legrosszabb. El kell hogy mondjam, hogy az egészségügyben elég nagy baj van, nagyobb, mint gondolnánk.

A MEGTAPASZTALT VALÓSÁG, csak pár dolgot említenék, de volt több is... indulatok nélkül:

Orvosi diagnózisok:

2 hónap alatt 5 orvos sem tudta megállapítani, hogy trombózis van a lábamban.

Végül a körzeti orvos beküldött a **Szent Imre Kórház** ambulanciájára, ott kiderült.

A kórház teljes lezárása, embertelen!

Ember se ki, se be. Ha csak úgy bemegy az ember, nem gondolja, hogy bent fogják, semmi nincs nála..., majd a csomagfelvivő másnap – 10-től kb. délig leadható – viszi fel, ami nagyon kell. A kapcsolat megszakított, ez iszonyú sokat ront a betegek állapotán! Sokszor déltől hatig az ajtót sem nyitották rám. Előre, hogy mikor jön sorra, melyik vizsgálat stb. semmiről sem tájékoztatnak, nincs idő a beteggel foglalkozni! Fejetlenség, szervezetlenség az egész területen. Én, aki tudok meditálni, imádkozni, valahogy kibírom, hogyha napokig alig szólnak hozzám, nem jöhetnek be, de egy 90 éves nehezen bírja és kiborul... Nincs egy reggeli kávé, semmi sincs, és csak időnként a durva, embertelen beszélések.

Ambulancián:

11:30-tól 20:30-ig (9 órát!!!) ültem a hideg vaspadon, míg a mélyvénás trombózis lábba ágyhoz kerültem. Átfáztam, torkom fáj, orrom folyik, stb. azóta is viselem ennek is a következményét. Senki nem jöhet – ugye a covid..., – semmi vigasz, semmi étel, sem meleg tea... semmi... csak a magány.

Orvosok:

Aki felvett és az osztályos orvos előtt le a kalappal. Az ügyeletesek tekintetében ezt már nem mondhatnám, olyan 80 %-os a tetszési indexem. Az osztályos orvos jó volt hozzám, látta, nem bírom itt a feltételeket, hazaengedett. 6 nap rettenete után! Itthon vagyok, minden szép!

Betegszállítók:

Semmi gond velük, nagyon rendesek, emberségesek voltak! De nagyon lassan mennek a dolgok, nem ők tehetnek róla. Pl. vizsgálatra üres gyomorral 3 körül került a sor. Figyelem, az egész Kórház minden osztályára 16, igen, összesen **16** betegszállító jut. (Ebbe a katonák miatt nem tudnak besegíteni?) Azt mondják, hétvégén ebből csak 2 fő van! Ez is oka a sok várakozásnak.

Ápolók: Itt kb. 60% rendes, de erősen túlhajtott, kevesen vannak, fáradtak és ez a munkájukon látszik is. A 40% nekem minősíthetetlen, embertelen pl. 6 nap alatt, kérés ellenére 2x sikerült teát kapnom. Az ápolókat más osztályokról teszik át, mindenki össze-vissza van. Volt négy-öt olyan nővér, akire azt mondom, hogy az Isten áldja meg, ők azok, akik tényleg egészségügyiek.

Az osztályon nov.20. körüli, péntekről szombatra műszakos éjszakás férfi úgy beszélt velem, hogy ki kellett kérnem azt a hangot. Kiderült, a kórboncnok melletti ember volt, de jó...! Halottakkal valóban lehet így beszélni. Miért kell mindenkit össze-vissza szórni, még akkor is, ha sokan covidosok, vagy elmentek, mert nem bírják tovább, de aki ott van, az a helyén lehetne.

Miért van az a bárdolatlanság, hogy egy magánytól stb. kiborult névvel éjfélig ment a cirkusz, olyan zajjal, mintha az ember a Rákóczi úton akarna aludni. Szóval alighogy elalszom, az éjszakás nővér – minden ok nélkül – 0 óra 20 perckor mintha tűz lenne, messziről nekifutva, kitépi az ajtót, kis híján megállt a szívem, valami csúnyát mondhattam neki. Alighogy ismét elalszom, már nagyon ki vagyok borulva, amikor 5:10-kor ismét kitépi az ajtót: felteszi a kérdést – 3 nap után – „Ugye a néni pelenkás?”!!! /Idősebb embert, aki NEM pelenkás, hogy lehet ezzel letámadni?/ Azt mondtam neki: „Figyeljen ide, nekem elegendő volt magukból! Nem beszélve arról, hogy ha pelenkás lennék, akkor csütörtök estétől most először tennének tisztába?” Miért nincs felírva valahova, ki a pelenkás, ki nem? Miért? Vagy, ha fel van írva,

akkor miért nem nézi meg? Elegem lett, csak egy kívánalmam volt, mint ET-nek: HAZA! HAZA! HAZA! Az egészséges életösztönöm feltámadt, meg kell mentenem az életemet, ezek itt kicsinálnak!

Étkeztetés

Hát aki itt főz, azt úgy meghajtanám, mint Singer varrógépet, vissza se találna!

Tudom, a kórház nem szanatórium, de amit étel néven adnak, az sokkal több mint gyalázat. Az ebéd minőségen aluli, ha nekem bárki a mi táborunkban ilyet főzött volna, az súlyos dolgok elébe nézne, így nem lehet meggyalázni az alapanyagokat sem. Szerintem aki „szakács”, az nem az, soha egyet nem lapozott a szakácskönyvben. Hat nap alatt nem volt más leves a Szent Imrében mint vízben úszó sárga, fehér kiskockák, csak annyi variáció volt, hogy másféle tésztát tettek bele. Nem hittem a szememnek, miért alkalmaznak ilyen szerencsétlen embert, aki ezt főzi? Ennyi pénzért rántott leves, hamisgulyás is lehetett volna, krumpli levest is lehetett volna csinálni stb., csak hogy ötleteket adjak ennek a minősíthetetlennek. A tökfőzelék – életem legrosszabbika volt –, feltéttel, ami valószínűleg fasírozott akart volna lenni, szerintem ha mikroszkóppal megnézem, húst csak nyomokban találtam volna benne. De minden más is rettenetes volt. Az ilyen szakácsnak fel kell mondani! Tehát az étkezés az csapnivaló.

Mindenki szenved: orvosok, ápolók, betegek stb., kinek jó ez a fejetlenség? Akárhonnan is, de még embereket kellene felvenni, meg kéne az egészet úgy szervezni – covid vírus ide, vagy oda...–, de lett volna idejük megszervezni, hogy működjön. De nem, nem uralják a helyzetet! Megértem a nénit, akinek (hírek szerint) mikor ismét beigérték kórházat, inkább kiugrott az ablakon, igen, ez a helyzet. Nekem semmi más vágyam nem volt, mint az életemet menteni, hazajönni! Ezt már itthonról írom, nem hiszem, hogy ha azt mondanák, hogy vissza kell menni, beleegyeznék-e, most azt gondolom, NEM.

Kérem Orbán Viktor miniszterelnök urat, szíveskedjék végiggondolni, s hinni nekem, pártatlan emberekkel nézessen a dolgok után, itt rettenet, ami megy. Nem beszélve a körzeti és egyéb szakorvosok helyzetéről. Öregebbek nem mennek vissza, aki megbetegszik, azok után is ők viszik a terheket, meddig bírják?

Elhiszem, ha Ön odamegy, akkor mindent rendesnek lát, ja, ez a kirakat. Lehet, hogy ügyesen hintik a port a szemébe, elhiszem, Ön jó szándékú, el is hiszi, hogy minden rendben van, DE NINCS! Én, aki soha nem írtam Ön ellen, most sem ezért írom, hanem beteg embertársaim nevében. Azt kérem, könyörgöm, nézze már meg, valójában mi van, és tegyen ellene!

Köszönettel Varga Péterné
/Pável Márta

Pável Ágnes
KARÁCSONYI IDŐK...

December a karácsony ünnepe is, és ilyenkor szokás, hogy ajándékokat vásárolunk szeretteinknek is. Sajnos az ünnep igazi lényege hitetlen világunkban teljesen háttérbe szorul. Ahelyett, hogy befelé fordulnánk (amire egyébként most a világ is kényszerít), és azon elmélkednénk, mit jelent ez a mi életünkben, hol van Jézus az én mindennapjaimban, loholunk a meglepetések után.

Vagyis most csak próbálnánk, mivel a vásárlás is egyre korlátozottabb, időben is, valamint az internetes rendelések széles lehetőségével már ki sem kell mozdulnunk, egyre gyorsabban házhoz kapjuk a megrendelt árut. Kényelmesen, kattintgatva költhetjük a pénzt, a virtuális térben, akár ki sem kell tennünk a lábunkat a lakásból.

Csábító a sokféleség, és ha szerencsések vagyunk, rengeteg mindent meg is tudunk venni magunknak vagy másnak. Arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy bár úgy érezhetjük, mi döntünk és választunk, komoly tudomány foglalkozik azzal, hogy a zsebünkből minél több pénzt kicsalogasson, és költsünk. A marketingesek kutatásokat végeznek, etikus és etikátlan módszerekkel figyelik, hogy milyen oldalakat látogatunk, hol, melyiken mennyi időt töltünk. Feltérképezik a vásárlási szokásainkat, hajlandóságainkat, életkörülményeinket, pénzügyi helyzetünket. Azt is pontosan tudják, hogy mi az, ami bosszant, rajongunk-e bizonyos márkákért, mennyire fontos az ár számunkra. A nemünk, az életkorunk, családi állapotunk meghatározása sem jelent gondot, sőt az sem, hogy milyen értékrendet vallunk: konzervatívak, hagyománytisztelők vagyunk-e vagy éppen a legmodernebb irányzatokat követjük. Ha döntenünk kell, a döntési kritériumaink is felismerhetőek. Mindezeket arra használják tudományos szinten, hogy túpontosan meghatározzák, mi az, amit meg fogunk vásárolni, illetve melyek azok a pontok, ahol befolyásolhatóak vagyunk.

Ez a rövid gondolatébresztő arra szeretne figyelmeztetni, hogy becsapjuk magunkat, ha azt gondoljuk, hogy urai vagyunk a költségeinknek, vásárlásainknak. Bizony, a háttérből, láthatatlanul alaposan manipulálva vagyunk! Ha felébred bennünk az a vágy, hogy mégiscsak mi irányítsuk az életünket, nem marad más, mint hátat fordítani ennek az anyagias világnak. Mi szükség is van ezekre a dolgokra, amikor itt ünnepeljük a megszülető Jézust, aki a valódi szabad akaratunkat meghagyva vár arra, hogy befogadjuk Karácsony ünnepén? Miért nem Ő van életünk középpontjában?

Oroszi-Kuzmich Kinga

ELIDEGENEDÉS

Mostanában, ha valami eszembe jut, amiről szívesen írnék, valahogy mindig egy közhely adja a kiinduló pontot. Szimpla közhely, hogy a mai rohanó világunkban a rengeteg munka mellett az emberek elidegenedtek egymástól, nincs olyan szívélyes baráti kapcsolat a kollégákkal, szomszédokkal, a körülöttünk élőkkel, mint nagyanyáink korában. A rokonok is gyakrabban élnek távol egymástól, és kevesebb idő és energia jut ezen kapcsolatok ápolására.

Ehelyett a közösségi oldalak virtuális kapcsolatai élnek virágkorukat, ami sokszor hazug képet tár elénk a másikról, és mi is gondosan felépített karakterek mögé bújhatunk. Ez tény, de most nem erről akarok írni.

Egy kolléganőm szavai indítottak gondolkodásra, aki arról beszélt, hogy olyan eddig barátainak hitt ismerőse, akik már régóta homeoffice-ban vannak, lelkiileg is ráállva a karanténra, egyre kevésbé keresik, egyre kevésbé tartják vele a kapcsolatot.

Elgondolkodtam, valóban igaza lehet. Tanárként éltem át a tavaszi 3 hónapos digitális oktatást, mely során veszélyeztetettként még vásárolni sem mehettem. Hát jócskán leszűkült azoknak a köre, akikkel kapcsolatot tartottam. Sajnos ez a vírus helyzet megnehezíti mindannyiunk dolgát. Nem csak a kényelmetlenségekre, a szabályokra gondolok. Nem is a gazdasági következményekre, amik jó pár ember, jó pár család megélhetését veszélyeztetik (Nem gondolom ezt sem bagatell problémának, de most nem erről szeretnék írni.) Nem is az egészségügy kétségbeejtő helyzetét szeretném itt kiemelni, ami szintén megérne „egy misét”. Hanem arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy a nehezített körülmények között vigyázzunk, fokozottan figyeljünk emberi kapcsolatainkra. Ne legyünk hanyagok, ne gubóddzunk be, ne szakadjunk el a külvilágtól, egyedül, otthon, „biztonságban”. Ne mondjunk le a nagyobb erőfeszítés terhe miatt a kapcsolatokról, mert nekünk és a többieknek is szüksége van erre. Most, mikor még a piacra, még az orvosi rendelőbe sem beszélgethet egy jót az, aki egyedül van és nincs kihez szóljon; most, mikor a távoli rokonokat nemigen látogathatjuk; mikor a családi rendezvények is csak korlátozva valósulhatnak meg; mikor a betegek a túl frusztrált és agyonterhelt, sokszor a fáradtságtól lelketlenül tűnő ápolókra és orvosokra vannak utalva a látogatási tilalom miatt. Fokozottan figyeljünk egymásra, keressük a lehetőséget, hogy adhassunk egy jó szót, hogy megvigasztaljuk, akinek szüksége van rá, hogy felhívjuk és beszélgessünk azzal, akinek nincs kihez szólnia. Sokkal több szükség van az odafigyelésre és az odafordulásra, mint bármikor. Találjuk módot rá, hogy ebben a szorult helyzetben is tehessünk valamit másokért!

(Fotó: Márkus Györgyi)

Pável Márta

LELKISÉG

H. M. R. :

A karácsonyi ajtó

Emlékszem, rég volt. A bezárt ajtót
hosszú estéken remegve lestem.
Vártam nyílását azon a sok-sok
felejthetetlen
szép, gyermekkori karácsonyesten.

Kipirult arccal, dobogó szívvel,
úgy vártam, mikor fordul a zárja,
mikor tárul fel, mikor ragyog fel
a titkok fája.

Ó, hogy csábított minden kis ága!

Rég volt ... azóta évek repültek,
és messziről int már az öregség,
s azt veszem észre, felnőtt, vén gyerek,
- ez már nem emlék, -
a karácsonyi ajtót lesem még!

Ó, de már többet tudok azóta!
Gazdagabb titkok hívnak és várnak!
Ragyogóbb minden karácsonyfánál,
mit a szem nem láthat
országában a dicső Királynak!

Tudom, az ajtó egyszer kitárul.
S jöhetnek gondok vagy szenvedések,
ez ad most nékem derűt, nyugalmat,
hogy ott az élet
az ajtó mögött ... s már küszöbén élek!

... *Ismeretlen szerző, 14-16. századi:*

Kisded Jézus és Szűzanya

Kisded Istent hogyha látom
Édesanya karjain,
szívem olvadoz szent lángon,
lelkem boldog dalra int.

Vágyik Gyermekek, sóvárogja,
Szűzanyám, a kebledet.
Ez a Gyermekek fölmosolygva
csókol, simul, ölelget.

Amint ragyog kéklő egén
fényvel áradozva Nap,
szopva Kisded Anyja keblén,
szent öröme úgy ragad.

Oly szépséges az ily Anya;
s gyönyörűbb a Gyermekekkel,
mintha titkos halk ibolya,
s liljom: Rózsát ünnepel...

Annyi szívesség, annyi jószág –
„dárdákat” Szív szívre vet, –
rétek amennyi viráguk hozzák
s gyűjtnak csillagot egek.

Óh ha egy a sok „nyílhegybűl”
– Édes Kisded! – jutna rám!
mit Anyádra kis szived küld, –
s megsebezne! ... Jézuskám!...

Fordította: Bujdosó Bálint

Forrás: https://www.szepi.hu/irodalom/vers/karvers/karv_042.html

Varga Márta

KERTÉSZET

MIT TEGYÜNK MOST?

Jaj, ki tudja... jó meleg ruhában,
szedegessük fel a leveleket, vágjuk le az
útban lévő elszáradt ágakat. Keressük meg
a hólapátot, mert most az lesz
edzőeszközünk.

Békésen nézzük, ahogyan csendesen
hullik hó.

Forrás: https://jegmadar.eoldal.hu/cikkek/teli-kepek/hull-a-ho_fazik-orul-a-madar.html

A hatvanas években ellátogat egy újságíró az egyik kis település termelőszövetkezetébe. Riportot készít a tsz legöregebb tagjával, Pista bácsival.

- Aztán milyen a tsz maguknál, Pista bácsi?
- Spanyol! – hangzik a rövid válasz.
- Hát ezt meg hogy érti?
- Lop ez, lop az, de mindenki frankó!

Szigorúan titkos

Az amerikai kém megbízást kap, hogy jelentkezzék összekötőjénél, Ivan Ivanovicsnál az Építők út 11. szám alatt. Mikor odaér, elképedve látja, hogy a megadott címen két ilyen nevezetű ember is lakik. Mit tegyen? Találomra becsönget az egyikhez. Mikor kinyílik az ajtó, bemondja a jelszót:

- "A topolyafán hármát rikkant a rigó."

Mire a másik:

- Ja, a kémeket keresi? Egy emelettel feljebb!

Az aranyóra

Brezsnyev és Koszigin utaznak haza Nasszer temetéséről. Brezsnyev megszólal:

- Te, Alekszej! Láttad Nasszer kezén azt a szép aranyórát?
- Nem, mutasd!

Hirdetményünk, felhívásunk

Kérünk minden intelligens, nyitott embert, aki hazája érdekeit nézi, csatlakozzon tagnak az AQUILA Párthoz!

Az AQP-nál közgyűlési határozat alapján a belső keménység és tisztaság védelme miatt egy évig csak próbaidős önkéntes lehet mindenki, mielőtt rendes tag lehetne. Habár nálunk amúgy is mindenki önkéntes, pénz hiányában senkinek sem tudnánk egyébként sem fizetni. Így nem is ömlenek hozzánk a jelentkezők...

Kérjük, ha érez magában erőt ehhez az intelligenciát, becsületet és kitartást kívánó munkához, jelentkezzen tagjelöltnek, várjuk. Az alapszabályunkat a honlapunkon megtalálja.

Üdvözlettel: Szeibert Márton, AQP elnök

Az **AQUILA Párt** 14.981-es számon 2013 márciusában jogerősen bejegyzett párt. Az AQP a kiábrándultaknak, igazmondásra és élhető Magyarországra vágyóknak a pártja, és nem szokványos pártként „pártoskodunk”! Elmondhatjuk, mi Isten akaratából az emberekért vagyunk. *Kérjük, tekintsek meg a honlapunkat – a **részletes párt-programunk is ott** olvasható:*

www.aquilapart.hu

Itt minden információt megtalálhat rólunk.

Impresszum:

Kiadó: AQUILA Párt, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Honlap: www.aquilapart.hu

E-mail: aquilapart@aqp.hu

Telefon: +36 20 – 327-47-93

Főszerkesztő/kiadó: Varga Péterné, Aquila h.R vezetője, hittanár,

Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton, AQP elnök

Szerkesztők: Oroszi-Kuzmich Kinga, Márkus Edit

Lektorok: Varga Péterné, Szeibert Márton, Márkus Edit, Mészáros Gabriella, Marton Janka, Marton Krisztián, Oroszi-Kuzmich Kinga

Képi anyag szerkesztése: Varga Márta, Horváth Olivér

Az AQUILA Párt fogadó órái: szerda este 5-9-ig, péntek este 5-10-ig.

Telefonon bejelentkezve soron kívül is fogadjuk.

Tanulni vágyókat szeretettel várunk, tevékenységünk rendületlen.